

[Formanden.]

Udvalget angaaende Forslag til Lov om Foranstaltninger til Beskyttelse af den civile Befolkning mod Følgerne af Luftangreb har afgivet Betænkning over nævnte Lovforslag. Eksemplarer er omdelt.

Uden for Dagsordenen giver jeg Ordet til det ærede Medlem Hr. Thomsen, for at han kan faa Lejlighed til at fremsætte et tidligere anmeldt Lovforslag.

Forslagsstilleren (Thomsen): Hermed tillader jeg mig for det høje Ting at forelægge *Forslag til Lov om Værdiregulering af Lønninger, Priser og Udgifter m. v. efter Kapitelstakst.*

Under Forhandlingerne her i Salen i Fredags blev der fra flere Sider rettet Opfordring til mig om at stille konkrete Lovforslag, formentlig for at Tingets Medlemmer kunde faa Indtryk af, hvordan vi fra vor Side tænkte os det valutariske Problem løst. Det ærede Medlem Hr. Christmas Møller udtalte ved denne Lejlighed, henvendt til mig: „Det ærede Medlem taler om valutariske Foranstaltninger, og jeg har ogsaa en enkelt Gang hørt Landstingsmand Hauch tale om noget lignende, men hvorfor stiller de ærede Herrer ikke Forslag derom?“ Heroverfor hævdede jeg, at det sikkert vilde være mere rimeligt, om der paa Forhaand kunde regnes med nogenlunde Tilslutning til Princippet, og da Tilslutningen, vi fik til vor Paastand paa Overgang til Dagsordenen angaaende det valutariske Spørgsmaal, ikke vidnede om særlig Forstaaelse, fandt vi ingen Anledning til at fremsætte bestemte Forslag.

Grunden til, at Forslaget, som nu lægges paa Rigsdagens Bord, ikke for længst er fremsat, er altsaa ikke Mangel paa Tro til dets Berettigelse, men udelukkende Mangel paa Tilslutning og, det vil jeg gerne pointere, en Tilslutning, som forgæves er søgt hos forskellige førende Politikere, for øvrigt ogsaa hos Partiet Venstre. Naar vi trods det sene Tidspunkt paa Samlingen ikke vil holde os tilbage, skyldes det ogsaa det ærede Medlem Hr. Krag, der i Fredags henvendt til mig sagde — og den samme Udtalelse er i Grunden i Dag fremhævet af det ærede Medlem Hr. Jørgen Jørgensen —: „Man skal først være enig om Princippet, siger det ærede Medlem Hr. Thomsen. Ja, men han maa da formodentlig have sine Principper, ud fra hvilke der skulde arbejdes. Lad os saa se Resultatet af et Arbejde paa Grundlag af disse Principper her i dette høje Ting.“

Det er muligt, at de Herrer har Ret, og da vi nødigt vil mistænkes for at staa med tomme Hænder paa dette afgørende Omraade, fremsætter vi nu Lovforslaget. Maaske det vil være naturligt paa den Maade at faa Interessen vakt ude i Befolkningen for en Lovgivning, der med moderne Tilsnit vil virke paa samme Maade som det gode gamle Kapitelstakst-system.

Vi regner af mange forskellige Grunde ikke med i første Omgang at naa til et positivt Resultat; vort Haab er, at Vælgerne ud over Landet vil give Lovforslaget Tilslutning, og i saa Fald vil Rigsdagsmændene sikkert efterhaanden gøre det samme. I alle Tilfælde, den Indsats og det Initiativ, der hidtil er lagt for Dagen, virker ikke afskrækkende paa os med Hensyn til et virkeligt Forsøg paa en effektiv Lovgivning i den Henseende. Hensynet til den dybe økonomiske Nød, som mange af vore Kolleger i Landbruget befinder sig i, er ogsaa medvirkende til, at vi forelægger Lovforslaget.

Der tales saa meget — og med Rette — om, at Fordelingen maa bringes i Orden; naar det skal ske — og det maa efter min Mening være en af Lovgivningsmagtens vigtigste Opgaver — saa maa man paa Forhaand være klar over, hvad og hvor meget der er til Deling. Spørgsmaalet er da: Hvad har vi, Nationen som Helhed, hvad har Familien Danmark at leve af? I enhver Geografi belæres man om, at Landbruget er vort Lands Hovednæringsvej; bortset fra lidt Fiskeri, lidt Eksportindustri skal alle her i Landet direkte eller indirekte leve af det, der gror paa den danske Jord, og af det, Avlen omsættes i: Smør, Flæsk, Æg o. s. v. At man i Almindelighed, og ikke mindst her paa Rigsdagen, overser dette meget vigtige, ændrer ikke ved selve Realiteten.

I et Land som vort er og bliver det Landbrugets Indtjeningsmuligheder, der navnlig maa være bestemmende for Løn og Levestandard, og det maa derfor være Lovgivningsmagtens Opgave at tilrettelægge Forholdene saaledes, at den enkelte faar sit Vederlag for den Indsats, han gør, akkurat som det sker i det mindre Samfund, i de enkelte Hjem, hvor alle til enhver Tid maa sætte Tæring efter Næring. Lige saa urimeligt og umoralsk det er, om enkelte Familie-medlemmer, naar et Hjems Indtægter svigter, stadig forlanger den samme Løn for sig, lige saa forkasteligt og umoralsk er det, naar Dele af Befolkningen i det store fælles Hjem, Samfundet, fastholder Lønninger og Ind-